

Örömet szerezni a marosvásárhelyieknek

Portik Vilmos, a Forгатag főszervezője a fesztivál jól bevált és új „színeiről”, a szervezés rejtelseiről

Székelyföld legszínesebb fesztiválja szeretne lenni a hétfőn elkezdődött és vasárnapig tartó Vásárhelyi Forгатag, amelynek szervezői arra törekedtek, hogy mint minden évben, most is hozzanak valami újat – mondta lapcsoportunknak Portik Vilmos. A főszervezőt az idei, immár 6. rendezvénysorozatról faggattuk.

**– Hatodik kiadásához érkezett a Vásárhelyi Forгатag. Mi-
ben lesz más az idei fesztivál?**

– Nem törekszünk „másságra”. Arra törekszünk, hogy ami esetleg dögösen megy, azt megjavítsuk vagy kicseréljük, ami pedig működik, azt jobbra tesszük. Idén a Nemzeti Színházban megrendezendő két nagyprodukción számoljuk újnak, ha úgy tetszik, „másnak”. A Budapesti Operettszínház és a Magyar Állami Népi Együttes előadásai nemcsak minőségben, de kínálatban is újat jelentenek, s talán nem szerénytelen dolog azt állítani, hogy a rendezvény színvonalát, rangját is emelik. Székelyföld legszínesebb fesztiválja szeretnénk lenni.

– Az előző évekhez képest könnyebb volt megszervezni a Forгатagot? Mi az, amivel minden évben meg kell küzdeni?

– Minden szervezés más, ugyanakkor hasonló. Pár évvel ezelőtt laikusként megmosolyogtam, amikor azt mondták egy-egy rendezvény szervezői, hogy egy éven keresztül szervezkednek. Ma már értem, hogy ez egyáltalán nem nagyotmondás. Irodánk és állandó munkatársunk van, ami, aki az éves ügymenetért felel. Pályázatok megírása, lebonyolítása, elszámolása, előkészítés, adminisztrációs feladatok, intézményi kapcsolattartás, irodavezetés tartozik a feladatai közé. Kulcsfontosságú szerepük. A támogatói körrel való kapcsolattartás egy másik olyan tevékenység, ami egész évre kinyúlik. Ezek azok a területek, amelyekre azt mondhatjuk, hogy ha nem is hibátlanul, de valamilyen rutinnal helyt tudunk állni. A korábbi években óriási energiákat vitt el a helyi politikai helyzetben való egyensúlyozás. Lábujjhegyen úgy mozgódnunk, hogy senkinek a tyúkszemére ne lépünk rá. Nem állítom, hogy erre most nem kell odafigyelni, de ma már talán süsszén is lehet az egyet jobbra, egyet balra lépések mellett.

FOTÓ: HÁÁZ VINCE

Portik Vilmos: a Vásárhelyi Forгатagból sokan szeretnék egy szöveget

Lehet, hogy ezekről a kalandokról egyszer majd emlékiratokat írok.

– Hogyan áll össze a program? Mindegyiknek van egy felelőse, aki ért valamihez, esetleg ismer valakit vagy jó ötletei vannak?

– Ennek a módszertana az évek során folyamatosan fejlődött. Az elsőnél sokat ötleteltünk közösen. Aztán a harmadikra megtanultunk szűrni, ugyanis rájöttünk, hogy a piaci szabályok a kultúra terén is meghatározók. Nehezen szoktuk meg például, hogy felhívunk és azt mondják: fel akarunk lépni nálatok. Akkoriban, ha ilyen hívást kaptunk, azt hittük, ingyen ajánlják fel. Aztán mindig rácsodálkoztunk az összegre, ami követte a felajánlást. Meg kellett ta-

nulni, hogy itt is van kereslet, kínálat és sokat kell szűrni. Akik igazán segítenek, azok a partnerintézmények. Ők tudják sikeressé tenni ezt a hetet. Ők tudják vásárhelyivé tenni a Vásárhelyi Forгатagot. A Maros-

A szervezők túlnyomó része elsősorban lelkesedésből, jóra való törekvésből dolgozik. Lehet patetikus, lehet giccses kijelentés, de a marosvásárhelyi embereknek akarunk örömet szerezni. S folyamatosan próbáljuk képezni magunkat.

vásárhelyi Nemzeti Színházzal fokozatosan építettük a kapcsolatot, amíg az idén eljutottunk oda, hogy a Forгатag történetének két legnagyobb jelentőségű produkcióját ők

fogadják, szervezik. Csak hálával tudok az ottani kollégákkal folytatott munkáról beszélni, mint ahogy a Maros Művészegyüttesről is, amelynek tagjai kezdetektől fogva jönnek, fellépnek, szerveznek, és nem nyújtanak be utána számlát. De említeni kell a Studium-Prospero Alapítványt, amely a borudvart vitte sikerre az elmúlt években, a Szférát, amely különleges szintre viszte a kavalkádba. Vagy azokat a partnereket, akik például az anyaországból segítenek. Ilyen a Hagyományok Háza, velük tavaly kezdődött az együttműködés, ami idén teljessé lett ki igazán.

– Érezték úgy ez alatt a hat év alatt, hogy belefáradtak? Ha igen, mi vagy ki segített túllépni a holtpontra?

– Igen, éreztük. Először talán 2016-ban. A rendezvényt megelőző hét szokott kiábrándító lenni. Ilyenkor van a legtöbb negatív visszajelzés, elégedetlenség. A nehézkes közgazgatás vagy a hatóságok hozzáállása eleinte elkésztő volt. Hozzá kell tennem, hogy a hatóságokkal való együttműködésünk – a helyi rendőrségtől a csendőrségig – évről évre jobb, kiszámíthatóbb. Volt, hogy magyar emberek támadták a rendezvényt. Azt tényleg nehezen viseltük. De a rossz pillanatok utólag megszépülnek. A Vásárhelyi Forгатagból sokan szeretnék egy szöveget. Amíg ez így van, addig jogunk sincs továbbállni.

– A városházával valóban javult a kapcsolat?

– Javult. A harmadik rendezvénytől számítottam ezt a javulást. Óvatosan kerestük a partnerséget, de mind

meg minden évben azzal, hogy a rendezvény és a városvezetés egymással háborúzik, mert akkor mindenki azt fogja olvasni, hogy itt sosem béke. A Vásárhelyi Forгатaggal békét szeretnénk elérni. Ilyenkor mindenkinek le kell tudnia ülni egymással beszélni, függetlenül világnézetétől, politikai hovatartozástól vagy nemzetiségtől. Ezért próbálunk a román embereknek is minél többet megmutatni az értékeinkből. Szóval a hivatallal javult a kapcsolat, s az utóbbi két évben ebben minden eddiginél nagyobb szerepet vállalt magára a marosvásárhelyi RMDSZ is. Tudom, hogy ezt egyesek az én számból nem szeretik hallani, illetve azt is tudom, hogy ez magától értetődő dolog, hiszen magyar ügyről beszélünk, de akkor is el kell mondani. Általában csak a rosszat szeretjük hangoztatni, a megszokható jó dolgok ismeretéről valahogy meg tudunk feledkezni.

– Mi kell ahhoz, hogy a vásárhelyiek az év legfontosabb vagy legszínesebb eseménysorozatának tekintsék ezt a hetet? Miért ajánlja mindenkinek?

– Ez a csapat igyekszik. A szervezők túlnyomó része elsősorban lelkesedésből, jóra való törekvésből dolgozik. Lehet patetikus, lehet giccses kijelentés, de a marosvásárhelyi embereknek akarunk örömet szerezni. S folyamatosan próbáljuk képezni magunkat. Szóval ez mindenképp méltányolható azzal, hogy aki marosvásárhelyi, az legalább egy programra ellátogat. A fesztiválokat, s velük egy kalap alatt a városnapokat is sokan szeretik úgy beállítani, mint főleges hajcihó. Márai Sándorral értek egyet, aki szép szavakkal írta le a Füveskönyvében, hogy az embernek miért van szüksége az ünnepre. „Az ünnep legyen ünnepies. Legyen benne tánc, virág, fiatal nők, válogatott étek, vérpezsdítő és feledkezést nyújtó italok. S mindenekfölött legyen benne valami a régi rendtartásból, a hetedik napból, a megszakításból, a teljes kikapcsolásból, legyen benne áhitat és föltétlenség.” Szeretném, ha ezt éreznék a marosvásárhelyiek.

ANTAL ERIKA
FOTÓK: BODA L. GERGELY/ARCHIV

A vásárhelyieknek szervezett egyhetes fesztivál egyre több embernek kelti fel az érdeklődését

A szervezők a programok kialakítása rendjén a kicsikről és szüleikről sem feledkeznek meg